

sygn. akt. V K 1014/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Kasicka

Protokolant: Karina Drzewiecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2018 roku

sprawy:

D. M.

syna K. i E. z domu K.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 czerwca 2017 roku w S. we wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej złożonym w oparciu o przepis art. 25 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej złożył fałszywe oświadczenie dotyczące posiadania tytułu prawnego do lokalu przy ul. (...), (...)-(...) S., w którym będzie prowadził działalność E. D. M., po pouczeniu w treści składanego wniosku o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia, przy czym przepis art. 25 ust 7 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r o swobodzie działalności gospodarczej przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej

to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 kk.

I. **D. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to, na podstawie art.233§1 i 6 kk, wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lata próby,

III. na podstawie art.72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,

IV. na podstawie art. 627 kpk i art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) brutto złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt V K 1014/18

UZASADNIENIE

Sporządzone na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o karze

D. M. został uznany za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2017 roku w S. we wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji o Działalności Gospodarczej złożonym w oparciu o przepis art. 25 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej złożył fałszywe oświadczenie dotyczące posiadania tytułu prawnego do lokalu przy ul. (...), (...)-(...) S., w którym będzie prowadził działalność E. D. M., po pouczeniu w treści składanego wniosku o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia, przy czym przepis art. 25 ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej, to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia zarzucanego czynu oraz wina oskarżonego D. M. nie budziły żadnych wątpliwości. Czyn oskarżonego jest zawiniony i społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy – był, więc czynem przestępczym. Oskarżony jest osobą dorosłą, ma wykształcenie średnie, a zatem posiada zdolność czytania i pisania. Miał, więc możliwość odczytania dokumentu, który podpisywał. Składając podpis pod oświadczeniem D. M. działał, co najmniej zgadzając się na konsekwencje, jakie wyniknąć mogą ze złożenia nierzetelnego oświadczenia. Miał on świadomość, iż oświadczenie opatrzone jest klauzulą odpowiedzialności karnej. W chwili popełniania przestępstwa oskarżony nie miał zniesionej czy też ograniczonej poczytalności (opinia sądowo- psychiatryczna k. 135-137), nie zachodziły przy tym okoliczności, które mogłyby wyłączyć bezprawność czy winę.

Sąd przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar, albowiem zdaniem Sądu okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uznając, zatem oskarżonego D. M. za winnego popełnienia wyżej opisanego przestępstwa, Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. Sąd zobowiązał ponadto oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Omyłkowo Sąd nie orzekł wobec oskarżonego grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda (art. 71 § 1 k. k.) oraz nie zaliczył oskarżonemu okresu zatrzymania w sprawie (art. 63 § 2 k.k.)

Zdaniem Sądu uzgodniona przez oskarżonego z Prokuratorem, a następnie orzeczona przez Sąd kara jest adekwatna zarówno do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu, jak i stopnia jego winy. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego dotychczasową niekaralność oraz okoliczność, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego reakcja karna spełni swe cele, o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k., a w szczególności uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania, a także konieczność ponoszenia konsekwencji braku poszanowania prawa.

W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku pokrycia kosztów sądowych, dlatego w punkcie IV wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym kwotę 120 zł opłaty.

Sąd zasądził od Skarbu państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 738 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, albowiem według oświadczenia obrońcy nie zostały one w żaden sposób uiszczone.